

De zwijgers horen het  
van vroeger en toen en soms.

Moet je hen niet eenmaal éénmaal storen,  
pal op de rapenvoze woorden gaan staan  
van achteren naar voren?

Bij hen loop je altijd verloren,  
is elk vertellen  
als stoffig uiteengevallen krijt  
dat moeiteloos met de murmelende meelkar meerijdt.